

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Discursus Prædicabiles, Sive Viridarium Sacrarum
Concionum**

Paoletti, Agostino

Coloniae, 1677

Altera Pars.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55660](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55660)

474. col. 1. & 2. lit. A. & B. Iſai. c. 40.

Chryſoſt. in Pf. 50.

Idem ibid.

To. Hering. in tract. de Molend. q. 52 n. 8. Bald. in c. 1. col. 2. de elib.

quid ſequatur. Debemus conſiderare nos non eſſe lapideos, vel ferreos, ſed fragiles, & inclinatos ad malum. Sic Sanctus Chryſoſtomus. Num tu ſaxum es? num ferrum? homo es communis natura imbecillitati obnoxius, ignem cervinis nec ureris? Interrogate à Propheta Davide, quam nociva illi fuerit occaſio. Fuit eſca, quæ ſtatim in corde ejus accendit ignem concupiſcentiæ: Vidit mulierem lavantem, pulchritudine captus eſt, telam excepit, vulnere aſfectus eſt, Miſit duntaxat ad illam, venit illa. Et quid evenit? Flagitium perpetratum eſt, ſic ait Chryſoſtomus.

Abſolutus es à peccato, & manes in ejus occaſione? nihil profeciſti, es in periculo proxime relabendi. Si peccatum expellas, Dæmon perdit poſſeſſionem tuæ animæ, ſed niſi tollas occaſiones, illius dominium retines. Hinc lex: Remanentibus reliquis non dicuntur amiſſa jura, & quando non cogitas tunc ſe offert occaſio. Avis dum audit ſiſtilam, ſtatim ſe dimittit, & homo ſi repetit occaſionem, ſtatim cadit. Poſſem dicere, ut hiſtorias ſacras & profanas legeres, nam invenirentur innumera exempla. Appello ad ſolam experientiam, quam nemo noſtrum evaſit. Vos illam conſiderate, dum ego quieſco.

ALTERA PARS.

22. Mundus eſt plenus occaſionibus, non movemus pedem, quin ſeſe offerant, ſi oculos attollas, ſtatim ſe exhibent objecta ſenſualia. Si diſcurras cum amicis, lingua te allicit ad murmuraciones. Si videris nonnullos diſcurrere in ſecreto, aures te incitant ad curioſitatem, ut auſcultes quæ ad te non pertinent. Si tibi res aliterius committantur, voluntas tibi ſuggerit furtum, & manus vult partem ſuam. Si vadas ad Eccleſiam, vel domum venis, mille reperis impedimenta, quæ te impediunt à bono, & invitant ad tabernas ac ludos; Verbo; nunquam deſunt occaſiones inducentes ad ruinam, & illas invenis, eſto non quæras. Ita ad populum Antiochenum perorabat Chryſoſtomus. In bello ſumus, in mundo, in cirenſu noſtro impij ambulantes, Peccatores intendunt arcum, hic quidem aures ſequitur, ut jucundas detractiones audiamus: hic oculos excitat in laſciviam, ille vero linguam, ut fratribus inferat convitia, hic autem ventrem in ingluviem irritat ille vero manum in avaritiam, & rapinam, alius vere pedes movere in malitiam hortatur.

23. Obſtupeſceretis N. ſi occaſiones audieritis, quæ Iſraelitis in Babilonica captivitate ſeſe offererunt, & quid egerint, ne offenderent Deum. Simul cum illis Hieroſolyma ruſſa ſunt, & in Babiloniam abduçti Levitæ, quiſque ſtrumenta muſicalia contulerunt, quibus ut ſunt in templo Salomonis dum hymni ad gloriam Dei cantarentur. Quadam die Babiloniſis in mentum venit, ut Levitæ ſacras litteras in templo Salomonis decantari ſolitas canerent: Hymnum cantate nobis ac canticum Sion. Excitantur ſe dicendo, id lege eorum eſſe veritum, præ abſque periculo hymnos ſacros poſſent in terra gentilitium cantari, Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena? Bellaminus nonnullos Interpretes ſe legere caſſicit: In terra aliena, id eſt in terra Dei alieni, atque ideo noluiſſe Iudeos canere honorem Dei veritum ſalvi Dei Babiloniſis ergo hac petitione Levitæ præbuerunt occaſionem graviter peccandi, & abſolute inſtrumenta voluerunt concitari, & ſequenti die, ſi id libenter, ſive illibenter facerent, illa tangi, & ut teſtatur quidam gravis ſcriptor, id id eorum fecerunt, ut ſacris hymnis illuderent ſed, in his periculis ſe expedirent, audite, quid Levitæ hoc re decreverint: Ut ambabiles redderentur ad palanda inſtrumenta, deoribus pollices ſibi præmorderunt, Ita teſtatur Labara. Sic Anaxarchus à Nicocreonte Tyranno Cypri tormentis aggratus, ne occaſionem haberet ſecretum recitandi, linguam in ſuſta diſcepſit.

24. Ipſemet Deus appetit ſciens occaſiones ad malum pettrahere, audite quid non fecerit, ut illas extirparet. In monte Oreb creator noſter in Rubro Moyſi apparuit. Apparuit ei Dominus in flamma ignis in medio Rubi, quæ eſt hoc paradoxon apparet in dumero. An Deus melius non offendit ſuam magnificentiam, aut pompam, ſi apparuiſſet in cypreſo altiffimâ, Olivâ pacificâ, Palmâ victoriosâ, cedro incorruptibili, vel in alia planta nobiliori? aquilæ generoſæ indifficite delignantur in ſepibus, & dumetis, & Deus pro ſuo pompoſo eligit viliffimas ſpinas? Expolitor celeſtium in hunc locum mille reſponſa adiecit, verum ad meum propoſitum quadam doctrina ſancti Athanaſii, & Theodoretii. Hi aſſerunt Hebræos ab Ægyptiſis didiciſſe conſtrictionem dolorum lignecorum, eorum demque, tanquam verorum numinum adorationem; voluit ergo Deus apparere in cedro, palma, olivâ, vel cypreſo, quia Hebræi ad imitationem Ægyptiorum er

illis statuas fabrica fierent, easque adorassent. Ut ergo tolleretur haec occasio, elegit spinas ex quibus idola, vel statuae fieri non possunt. Vidit Dominus Hebraeos ex pessimo exemplo Aegyptiorum ad idolatriam propensos unde si Deus in cedro apparuisse, propeterentur ipsi inde consecrare aliquid, quod adorarent idolum: quare ut omnem ab eis occasionem amoveret, in rubo apparere voluit, ex quo neque parvillum consecrari possent.

25. Si nos ipsos consideremus, profecto videremus quam necessarium quoque sit, ut respectu nostri occasiones etiam tollat. Cognoscit Deus divitias tibi posse causare damnationem aeternam, & quod illas magis quam Deum adorares, & pro idolis haberes, juxta illud, Dives effectus sum, inveni idolum mihi: sed quia desiderat tuam salutem, sustulit haec occasionem, & te ad incertam redegit. Multi lamentantur se debiles esse complexionis, semper male habent, nunc laborant febri, nunc podagra, murmurant contra Deum, & verbis indignabundis eum adominantur, & nonnunquam patientia amissa in blasphemias erumpunt. Verum Deus sanitatem eis nocivorem moribus praevidet, quia sanitas illis foret occasio plurimum peccatorum, illam auferret & infirmitatem immitteret. Quod sunt, qui aspirant ad honores, & dignitates, ut coram mundo sint celebres: sed quia Deus id saluti valde noxium, & animae bonis maxime damnosum videt, tollit occasionem, & conceptus, ac extra in fumos abire facit. Bonus Dominus, nos inquit idem Theodoretus, cernens homines ad divitias, delicias, & honores ita propensos, ut ex his idola sapere faciant qua adorent, avarus enim aurum adorat, est enim avaritia simulacrorum servitius, ab his mundi occasioibus liberos cupiens,

divitias vobis, & cetera mundi bona misericorditer negat, & tollit.

26. Et tamen sunt non pauci, qui non tantum non fugiunt occasiones, inducentes ad malum, sed illas quaerunt, nec illas reperire timeant, et si sciant, per easdem multos petire; sed tales cerebro vacui sunt, & peiores bestis, quae gressus siliunt, dum fovea, vel aliud incommodum iis obicitur. Et tamen homo videns plures per occasiones ruere, nihilominus iis inventis se non subtrahit, vel non inventas quaerit. Hoc demitur S. P. Augustinus dicens: *Præceptum est qui transire contendit, ubi conspexerit alium cecidisse, ibi de sing. vehementer effrenis est, cui non incutitur timor a clericis.*

27. Verum nos, qui sumus rationales, & Christiani, ne deteriores habeamur bestis, non solum occasiones, sed & umbras earum fugere debemus. Astrologus quidam nobili cuidam sibi caveret ab aquis, utpote periculum esse ne illis periret, praedixit. Ita hic illas fugit, ut nec vinum illis dilueret. Bene nobis elcet, si haec regulam in moralibus observaremus.

Sanctus Gregorius de Ursicino sanctitate & annis grandævio presbytero refert, quod foemina quaedam aetate etiam matura exploratura accederet, dum vita defunctus esset, illum vixit resumptis spiritibus vitalibus (agebat enim animam) his verbis memorandis eam compellasse: *Recede à me, adhuc igniculus virvit, paleam tolle, & tamen hic sacerdos erat factus ad mortus, & illa foemina rugosa, & annosa. Monitum ergo Seraphici Patriarchae sancti Francisci admittite: fugite occasiones illas, quae possunt aut edomitae carnis resuscitare igniculum, aut pudicæ mestus maculare nitorem, & ite in pace.*

D. August. ibi de sing. vehementer effrenis est, cui non incutitur timor a clericis.
D. Gregor. 4. Dialog. cap. 2.

